

det, han sagde, at kunne slutte mig til, eller fit dog en uvilkaarlig Fornemmelse af, at det vilde dog vist alligevel lykkes Niels Rasmussen at faa denne Understøttelse, uden at Kontoen blev forhøjet med disse 500 Kr. Sagen er nemlig, at allerede i Fjor troede Søfilde virkelig at være naaet Maalet for mange Aars Arbejde. Den Finanslov, som blev vedtagen her i Fjor, indeholdt en saadan Bevilling til Niels Rasmussen; men paa Grund af de ekstraordinære Forhold ved Finanslovens Tilbliven i Fjor, fit han ikke den Understøttelse, og det var en meget stor Skuffelse for ham som for alle de mange, der længes efter at se ham lægge endelig Haand paa sit Arbejde. Nu vil jeg jo meget nødig, at han ogsaa skulde blive stuffet i Aar, og nogen absolut Sikkerhed for, at han faar denne Understøttelse, ligger der jo ikke i den højtærede Ministers Udtalelse. Det er jo kun en rent uvilkaarlig Fornemmelse, jeg har faaet af, at det dog maalk vil lykkes ved den højtærede Ministers Benvilje at skaffe ham denne Understøttelse, uden at denne Konto forhøjes. Jeg skal derfor paa ny anbefale ham til den høje Kultusminister, og i Overensstemmelse med, hvad Ordføreren ønskede, tage dette Forslag tilbage, i Haab om, at den ønskede Understøttelse alligevel vil kunne udredes.

Formanden (Høgsbro): Det udenfor Wændingsforslagslitten af 15 Medlemmer under Nr. 1 til § 1 stillede Forslag er taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

G. Sørensen: Det var under det Foredrag, vi i Gaar hørte af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgtreds (Bingel), at jeg tillod mig at begære Ordet. Det ærede Medlem omtalte i sit Foredrag, at den Tanke, som han havde udkastet, havde bundet betydelig Omtale her i Hovedstadens Blade og i det hele taget vakt stor Opsigt. Deri har det ærede Medlem Ret. Den Tanke, som det ærede Medlem fremsatte under Finanslovens 2den Behandling, og som han ogsaa i Gaar var inde paa, hører til dem, der umiddelbart gøre Indtryk af at være en ny Tanke, en Flyvetanke, en temmelig løst opdukkende Tanke, den hører til de Tanker, om hvilke det maa siges, at de ere fremsatte i den bedste Hensigt, men som vidne om, at den, der fremsætter den, kun har en mangelfuld Syne til at se, hvor uigennemførlig den i Virkeligheden er. Det viste sig imidlertid, at i Stedet for at blusse op og falde ned igen, fremkaldte tværtimod

Tanken Artifler i Hovedstadens Blade og vakte stor Opsigt og en ikke ringe Tilslutning. Jeg vil sige, at naar man faa den Tilslutning til det ærede Medlems Forslag, fit man ikke faa meget en Følelse af, at det ærede Medlems Tanke i sig selv var faa sund og god, at den nødvendig maatte spire faa hurtig og bære faa store og rige Blade og Blomster, som vi faa. Nej, man fit snarere en uvilkaarlig Fornemmelse af, at det ærede Medlem havde haft den Haandtering, om jeg faa maa sige, at skulle sætte Linten til et Fyrværkeri, der i Forvejen var arrangeret, og blot ventede paa den, som havde overtaget at sætte Gnisten til. Vi fit ogsaa straks et meget stort Fyrværkeri med en Mængde bengaliske Flammer og navnlig en Mængde Guldbregn, der skulde varsle om alle de gode Ting, som skulde tilfalde os Provinsbeboere, og om alle de Guldforn, som skulde falde ned paa vore Hoveder. Der var noget formelig forbløffende i den store varme, hvormed Hovedstadens Blade toge sig af vor Oplysning og af at ville forbedre vore fattige Fornøjelser og i det hele det tarvelige Landsliv, hvorunder vi levede. Det var forbløffende, thi man er ikke særlig vant til at se, at Provinsbyernes Forhold tilbrage sig Hovedstadens Interesse. Men her var Interessen særdeles stor. Vi bleve som sagt næsten forbløffede derover. Imidlertid tror jeg nu nok, at baade Beboerne i Provinsbyerne og Provinsbladene tog Sagen faa nogenlunde nøgternt, tog det hele med nogenlunde Ro og lod sig ikke imponere af den mageløse Interesse, der pludselig dukkede op for os. En af Grundene dertil var den, at igennem alle disse smukke og store Ord, der bleve ofrede paa vore Interesser, mærkede man, at der var en vis Person, for hvem der skulde reklameres. Det havde i det hele for os en uappetitlig Bismag af, at der var noget, der stod bagved, af, at det hele var Reklame for en ganske enkelt Person. Samtidig fit den søde Frukt, som der skulde bydes os, noget usmageligt ved, at vi fandt, at for en meget væsentlig Grad vare de Udtalelser, der faldt om os og Provinsstuepillet, store Overdrivelser. Det blev til sidst næsten kaaledes, som om vi vare Folk, der lod os nøje med rene Fjællebodsløjer og vare dumme nok til at tage dette for god Kunst. Hele den urbane Tone, som gik igennem Artiflerne, var anslaaet i Forvejen af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgtreds i hans Tale ved anden Behandling, hvor det ærede Medlem blandt andet udtalte, at „de Komedier, som disse opføre — det vil altsaa sige Provinsstuepillerne — har man sagt mig, ere